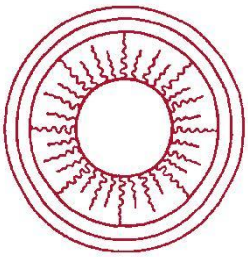
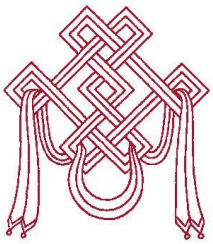
Cangjang Gjaco

a 6. dalai láma verseiből

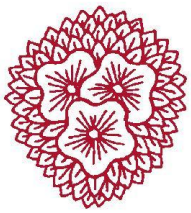
E világnak minden dolga
vízben tükröződő kép csak.
Lásd s tudd: e tűnő rajzolat
sohasem lehet valóság.

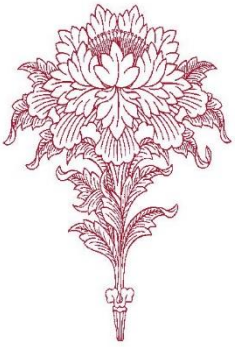

Három Idő! Nagy Tanító!
Nap és Hold fölött trónoló!
Ki a Földön mindentudó,
csak te vagy: Múlt, Jelen s Jövő!

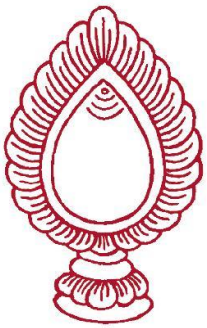
Holdarcát selyemkendővel
feded, lágyan rásimítod.
A Halál Ura ím ítélt.
Fájdalom tövise éget.

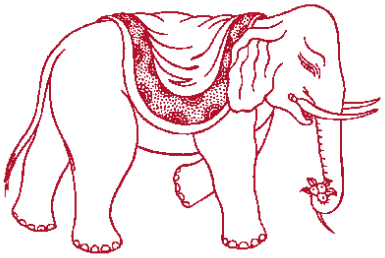

Beteljesülve se csökken
a vágy, az életre szóló.
Ha férfi s nő kötést tesznek,
a lét társas útját járják
örökkön örökké, míg a
túlsó boldogságig érnek.

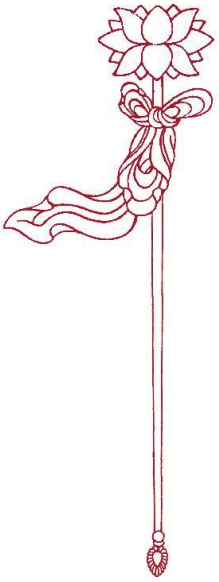
A lelkem égi származék,
nem érinti a földi lét.
Szenvedése tűnő felhő,
az elborult ég látomás.

A vágyódásból bűn fakad,
a bűnből hamis képzetek.
Pedig a lelkek, szegények,
csupán szeretni akarnak.

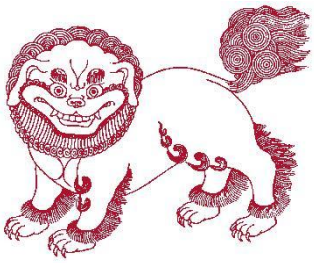

Nem nézem a ló járását,
sörénye legyen jól nyírva.
Nem nézem a lány járását,
mosolya holdsugár legyen.

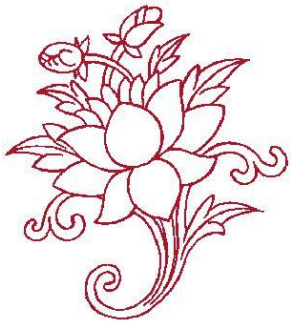

Lent délen, forró ég alatt,
bőkedvű lányok közt élnék
végtelen hosszan s boldogan,
ha megengedné a Halál.

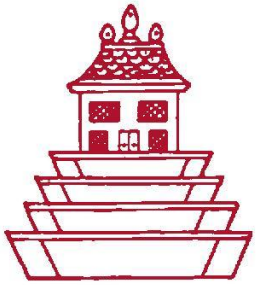
A bűn pompás és bűvölő,
csillogó, színes buborék.
Mikor a Tudás eléri,
szertefoszlik a ragyogás.

Tested ízes húsú barack,
vágyad sohasem apadó.
Hogy járjak hát a Tanítás
vágyakat tagadó útján?

Ismerem jól gyönge testét,
lelke röptét föl nem mérem.
Pedig porba rajzolt ábrán
mérhetem a csillagpályát.

tibeti nyelvből fordította: Sári László